

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă cu privire la jurisprudența Curții Nr.103

Decembrie 2007

***Stoll c. Elveției* - 69698/01**

Hotărârea din 10.12.2007 [Marea Cameră]

Articolul 10

Articolul 10-1

Libertatea de exprimare

Condamnarea unui jurnalist pentru publicarea unei strategii diplomatice clasificate drept confidențială: neviolare

În fapt: Cauza privea condamnarea reclamantului ziarist, de a plăti o amendă pentru că divulgase în presă un raport confidențial al ambasadorului elvețian din Statele Unite ale Americii privind strategia care trebuia adoptată de către guvernul elvețian, în special, în cadrul negocierilor dintre Congresul Mondial Evreiesc și băncile elvețiene privind despăgubirea victimelor Holocaustului pentru activele nerevendicate pentru depozitele din conturile bancare elvețiene.

În decembrie 1996, ambasadorul elvețian din Statele Unite ale Americii a stabilit un "document strategic" clasificat "confidențial", în cadrul negocierilor în cauză. Acest document a fost trimis responsabilului din cadrul Departamentului Federal al Afacerilor Externe în Berna iar copii au fost trimise la nouăsprezece alte persoane din cadrul guvernului elvețian și al guvernului federal, precum și reprezentanțelor diplomatice elvețiene situate în străinătate. Reclamantul obținuse o copie, probabil ca urmare a unei violări a secretului profesional, al cărui autor rămâne necunoscut.

Un ziar de duminică din Zurich a publicat două articole scrise de reclamant intitulate "Ambasadorul Jagmetti insultă evreii" și "ambasadorul în halat de baie intră cu cizmele în supă." În ziua următoare, cotidianul din Zurich a reprodus fragmente mari din documentul strategic și apoi, un alt ziar, a publicat și el extrase.

Instanța a condamnat reclamantul la o amendă de 800 de franci elvetieni, sau aproximativ 476 de euro pentru publicarea "deliberărilor oficiale secrete", în sensul articolului 293 din Codul Penal. Recursurile reclamantului au fost respinse

În ultimă instanță de către Curtea Federală.

În plus, Consiliul elvețian al presei, recunoscând în același timp legitimitatea publicării, în principal dată fiind importanța, la momentul dezbaterii publice, a activelor victimelor Holocaustului, a constatat că reclamantul a relatat în mod iresponsabil intervenția ambasadorului, dându-i un caracter dramatic și scandalos, prezentând trunchiat documentul strategic și fără luarea suficientă în cont a cronologiei evenimentelor în cauză. A adăugat că alte ziare au tratat însă problema în adevărata ei lumină, prin publicarea aproape în întregime a documentului strategic.

În drept: Procedură - Printr-o hotărâre a Camerei, Curtea a statuat, cu patru voturi contra trei, violarea articolului 10. La cererea guvernului elvețian, cauza a fost trimisă Înaltei Camere în temeiul articolului 43 al Convenției.

Pe fond - Condamnarea reclamantului a constituit o "ingerință" în exercitarea libertății sale de exprimare, ingerință prevăzută de Codul penal elvețian și avea scopul legitim de a preveni "dezvăluirea de informații confidențiale". Înalta Cameră subliniază faptul că în lumina articolului 33 § 3 din Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor din 1969, și având în vedere lipsa oricărei indicații contrare în lucrările pregătitoare, este necesar să se adopte o interpretare a expresiei "a preveni divulgarea unor informații confidențiale" în sensul articolului 10 § 2 care cuprinde atât informații confidențiale dezvăluite de către o persoană aflată sub obligația de confidențialitate, cât și de către un terț, și mai ales, precum în cauza de față, de către un jurnalist.

Principala întrebare care urmează să fie determinată este dacă ingerința a fost "necesară într-o societate democratică". În acest sens, Înalta Cameră confirmă încă de la început că articolul 10 se aplică la difuzarea de informații confidențiale sau secrete de către jurnaliști.

Problema fondurilor nerevendicate ridică nu numai interese financiare semnificative, dar avea, de asemenea, o importantă dimensiune morală și ca atare, interesa chiar și comunitatea internațională în sens mai larg. De aceea, în evaluarea nevoii de acțiune de către autoritățile elvețiene, Curtea ia în considerare echilibrul dintre două interese publice implicate: al cititorilor, de a primi informații cu privire la un subiect și al autorităților, de a asigura un rezultat favorabil și satisfăcător la negocierile diplomatice.

Deși s-a concentrat aproape exclusiv pe personalitatea și stilul personal al ambasadorului, articolele litigioase erau de natură să contribuie la dezbaterea publică privind fondurile nerevendicate, problemă discutată aprins în acel moment în Elveția. Prin urmare, publicul a avut un interes în publicarea articolelor.

Cât privește interesele protejate de către autoritățile elvețiene, este esențial pentru serviciile diplomatice și buna funcționare a relațiilor internaționale, faptul ca diplomații să-și poată transmite informații confidențiale sau secrete. Cu toate acestea, confidențialitatea relațiilor diplomatice nu poate fi protejată cu orice preț, și ceea ce este important în echilibrarea intereselor, este conținutul și potențialul pericol al publicației. În cauza de față, divulgarea unor pasaje din raportul ambasadorului, tocmai la acel moment, putea avea un impact negativ asupra desfășurării corespunzătoare a negocierilor inițiate de către Elveția, nu numai din cauza conținutului propunerilor ambasadorului, dar, de asemenea, și prin expresiile utilizate. Dezvăluirea - chiar parțială - a conținutului raportului ambasadorului a putut afecta climatul de discreție necesară pentru buna

desfășurare a relațiilor diplomatice, în general, și avea un impact negativ asupra negocierilor în curs de desfășurare în Elveția, în special. De asemenea, având în vedere momentul deosebit de delicat în care au fost făcute, publicațiile reclamantului erau susceptibile de a aduce prejudicii semnificative intereselor autorităților elvețiene.

Cât privește comportamentul reclamantului, el nu putea, ca jurnalist, să ignore că divulgarea raportului era reprimată de codul penal. Întrebarea dacă forma articolelor a respectat regulile deontologice are mai multă greutate. Într-adevăr, conținutul articolelor a fost în mod clar reductor și trunchiat iar limbajul folosit tinde să atribuie ambasadorului, intenții antisemite. Reclamantul a lansat cu ușurință un zvon, contribuind, fără îndoială, la demisia ambasadorului, care vizează în mod direct un fenomen la originea problemei activelor nerevendicate: atrocitățile comise în timpul celui de-al Doilea Război Mondial împotriva comunității evreiești. Curtea reamintește că este necesar să fim fermi cu privire la astfel de afirmații și/sau aluzii. Apoi, punerea în pagină a articolelor contestate, cu titluri de senzație, nu pare demnă de un subiect atât de important și serios cum este cel al fondurilor nerevendicate. În fine, articolele reclamantului se dovedesc a fi, de asemenea, imprecise și de natură să inducă în eroare cititorii.

În aceste condiții, și având în vedere plasarea unuia din articole pe prima pagină a unui hebdomadar elvețian de duminică recunoscut, Curtea este de acord cu Guvernul Elveției și cu Consiliul de Presă că intenția primară a reclamantului nu era atât de a informa publicul cu privire la o problemă de interes general, ci de a face din raportul ambasadorului, un scandal inutil. Forma trunchiată și reductoare a articolelor în cauză, care era de natură să inducă în eroare cititorii cu privire la personalitatea și abilitățile ambasadorului, au redus considerabil importanța contribuției la dezbaterea publică protejată de articolul 10. În cele din urmă, Curtea consideră că amenda aplicată reclamantului nu a fost disproporționată în raport cu scopul urmărit.

Concluzie: neviolare (douăsprezece voturi contra cinci).

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Redactat de Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Click aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reprodusă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any

responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.